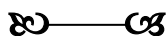

รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว
พื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา *

MODEL OF TOURISM DEVELOPMENT MANAGEMENT ON
SPECIAL ECONOMY AREA IN SONGKHLA PROVINCE

ทัศนีย์ ปิยะเจริญเดช, เกียรติศักดิ์ สุขเหลือง, บุญทัน ดอกไธสง

Tassanee Piyajaroendech, Kiettisak Suklueang, Boonton Dockthaisong

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding Author E-mail: Tassanee.puuu@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการการท่องเที่ยว ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการการท่องเที่ยวและนำเสนอรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.987 เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 490 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) การวิจัยเชิงคุณภาพใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 17 รูปหรือคนแบบตัวต่อตัว วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนาและการสนทนากลุ่มเฉพาะ 9 รูปหรือคน เพื่อยืนยันโมเดลหลังจากการสังเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพการจัดการการท่องเที่ยว โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว พบว่า การจัดการการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านหลักอุปทานิยม 7 ส่งผลต่อการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวร้อยละ 78 และ 3. รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว พบว่า มีปัจจัยพื้นฐาน 2 อย่าง คือ การจัดการการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยบูรณาการหลักอุปทานิยม 7 มาใช้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว

คำสำคัญ: การพัฒนา; การจัดการท่องเที่ยว; พื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ

ABSTRACT

This research article aimed to study the condition of tourism management. causal relationship in tourism management and presenting a model of tourism management development in special economic areas in Songkhla Province. Methodology was the mixed methods. The quantitative research used a questionnaire with a total confidence of 0.987 Data were collected from the sample group, 490 people living at Sadao District, a special economic zone in Songkhla Province. Data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, and structural equation modeling (SEM) analysis. Confirmative component analysis (CFA). The qualitative method, data were collected from 17 key informants and analyzed by content descriptive interpretation. Data were also collected from 9 participants in focus group discussion to confirm the model after data synthesis.

The research findings were as follow: 1. Tourism management conditions in special economic areas in Songkhla Province, by overall, was at high level. 2. The causal relationship for the development of tourism management in special economic areas in Songkhla province was found that tourism management and people's participation through the principle of Aparihaniyadham 7 affected the development of tourism management in the special economy area in Songkhla Province at 78% and 3. The development model of tourism management in special economic areas in Songkhla Province revealed that the development of tourism management in special economic areas had two basic factors. They were tourism management and public participation by integrating Aparihaniyadhamma 7 to promote the development of tourism management.

Keywords: Development; Tourism Management; Special Economic Area

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นการใช้เวลาว่างของมนุษย์เพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลิน จากแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยือน ซึ่งเป็นการช่วยผ่อนคลายจากความเครียดต่าง ๆ นั้น ซึ่งจะส่งผลทำให้สุขภาพทางกายและจิตใจสดชื่นดีขึ้นและถือได้ว่าเป็นการชาร์จแบตเตอรี่ชีวิตของตนเองและพร้อมที่จะกลับไปเผชิญกับการกิจงานต่าง ๆ และการดำรงชีวิตที่จำเจซ้ำซากได้อย่างดี การท่องเที่ยวเปิดโอกาสให้มีการศึกษาเรียนรู้ ประสบการณ์ความแปลกใหม่ตลอดเวลาการเดินทาง ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตในด้านต่าง ๆ และเข้าใจในสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยือนได้อย่างดีขึ้น ซึ่งเท่ากับการเพิ่มจิตสำนึกที่ดีต่อสิ่งแวดล้อม หากการจัดการแหล่งท่องเที่ยวนั้นมีระบบที่ดี จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบได้ ซึ่งเรื่องนี้ในอดีตไม่ได้สนใจกันมากนัก จนกระทั่งกระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับโลกได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทย หลายฝ่ายเริ่มมองเห็นคุณค่าของการท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้นตามลำดับ การท่องเที่ยวนั้นเป็นกลไกธรรมชาติที่ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้ วัฒนธรรมของแต่ละฝ่ายได้อย่างดีขึ้นดีขึ้นและส่งผลที่ดีในการนำไปสู่ความเข้าใจและมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้การไหลเวียนของเศรษฐกิจและการจ้างแรงงานทั้งในระดับท้องถิ่นภูมิภาคและประเทศโดยรวม (วรรณ วรชวานิช, 2539)

การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษของชุมชนในจังหวัดสงขลา ได้กำหนดการใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อรองรับกิจกรรมเป้าหมายและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องรวมทั้งสนับสนุนและยกระดับการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อวัฒนธรรมอันงดงามและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ซึ่งสภาพปัญหาการจัดการท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวนั้นมีไม่เพียงพอและไม่สอดคล้องกับการใช้งานจริง ไม่สามารถเข้าถึงการบริการข้อมูลได้อย่างสะดวก ธุรกิจที่พิกแรมบางแห่ง ยังไม่สามารถให้บริการนักท่องเที่ยวและไม่สามารถเข้าถึงธุรกิจร้านอาหารบางแห่งได้ ความรู้สึกกังวลต่อทัศนคติของชุมชนท้องถิ่นและบุคคลทั่วไปและไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างในแหล่งท่องเที่ยวได้ การเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว การขาดจิตสำนึกถึงคุณค่าของสภาพแวดล้อมที่อาศัย วิธีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปส่งผลให้ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีถูกทำลายลง (โพสท์ทูเดย์, 2562)

ปัจจุบันการให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวขาดความต่อเนื่องในการส่งเสริมและพัฒนาทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบดังกล่าวได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวแตกต่างจากในอดีตที่ผ่านมา จึงต้องการศึกษาสภาพและปัญหาของการจัดการการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้แนวทางพัฒนาทางการตลาดตรงกับความต้องการของ

นักท่องเที่ยวและให้นักท่องเที่ยวกลับมานิยมท่องเที่ยวเหมือนเมื่อก่อน โดยข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชนในท้องถิ่น ภาคเอกชนและภาครัฐ นำผลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวและส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุด สร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวตัดสินใจท่องเที่ยวซ้ำในครั้งต่อไปและเป็นการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับจังหวัดสงขลา (สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์, 2562)

พระพุทธศาสนาได้มีคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว โดยเฉพาะกลุ่มผู้นำชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการและกลุ่มประชาชน สามารถนำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดเป็นรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวและหลักธรรมที่กล่าวมานี้ คือ หลักอปริหานิยธรรม (ที.ม.(ไทย). 10/70/90) เป็นหลักธรรมสำหรับใช้ในการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและเพื่อป้องกันมิให้การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเสื่อมถอยลงไป มี 7 ประการ คือ 1) หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ การหมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ก็เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหา รวมถึงการพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น 2) พร้อมเพรียงกันประชุม เลิกประชุมและทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของหมู่คนที่อยู่ร่วมกันไม่กินแหนงแคลงใจกัน จะทำงานอะไรก็สำเร็จได้ เช่นในครอบครัวมีอะไรปรึกษาหารือกันก็ต้องอยู่พร้อม ๆ กันเพื่อทุกคนจะได้ยอมรับในสิ่งที่กำลังไปด้วยความเต็มใจ 3) ไม่บัญญัติหรือลบล้างข้อบัญญัติต่าง ๆ การกำหนดระเบียบไว้อย่างชัดเจนให้ทุกคนปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ 4) ให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้ใหญ่ ให้เกียรติ ให้ความเคารพนับถือ และรับฟังความคิดเห็นของท่านในฐานะที่เป็นผู้รู้และมีประสบการณ์มาก 5) ไม่ข่มเหงสตรี การยกย่องปกป้องไม่ให้ใครละเมิดสิทธิหรือข่มเหงรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า 6) เคารพบูชาสักการะเจดีย์ การให้ความเคารพไม่ดูหมิ่นหรือหลบลู่ในสถานที่นั้น ๆ เพื่อจะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของกลุ่มคนในหมู่คณะที่อยู่ร่วมกันและระลึกถึงกัน 7) ให้การดูแลเอาใจใส่แก่ผู้มาเยือน การให้ความเคารพอย่างจริง มีการปฏิสันถารพร้อมทั้งเชื่อฟังคำแนะนำจากผู้รู้เหล่านั้นที่มาเยือนถึงชุมชน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), 2559)

จากเหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับ “รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา” การศึกษาครั้งนี้จะนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้าประยุกต์กับศาสตร์ทางตะวันตกเพื่อให้เห็นแนวทางของรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษของชุมชนในจังหวัดสงขลา โดยจะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมในชุมชนว่าการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวหรือไม่และการประยุกต์หลักอปริหานิยธรรมซึ่งเป็นหลักธรรมทาง

พระพุทธศาสนามีอิทธิพลต่อการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวหรือไม่ ผลจากการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ต้องรู้เกี่ยวกับการประยุกต์หลักการบริหารนิยธรรมเพื่อให้เกิดเป็นรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวและสามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อให้เกิดหลักในการพัฒนาการจัดการชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา
3. เพื่อนำเสนอรูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา” ดำเนินการวิจัย ดังนี้

รูปแบบการวิจัย การวิจัยเป็นแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยการสำรวจและระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่มเฉพาะเพื่อสนับสนุนและยืนยันข้อมูลเชิงปริมาณ

ประชากรได้แก่ ประชาชนที่อยู่ในอำเภอสะเดาอันเป็นพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา จำนวน 70,596 คน (กองวิชาการ : 2562) สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) คำนวณขนาดตัวอย่างจากเส้นพารามิเตอร์ จำนวน 49 เส้น โดยกำหนดเส้นละ 10 เท่า ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 490 คน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 17 รูปหรือคน แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มผู้ประกอบการ กลุ่มผู้สื่อข่าว กลุ่มนักวิชาการในรัฐประศาสนศาสตร์และกลุ่มนักวิชาการด้านพระพุทธศาสนา/และศาสนาอื่น ๆ

ระยะที่ 1 วิธีวิจัยเชิงปริมาณ

การเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ตอน ได้แก่ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยว 3)

แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน 4) แบบสอบถามเกี่ยวกับหลักอปรีหานิยธรรม 7 5) แบบสอบถามการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา และ 6) แบบสอบถามปัญหา อุปสรรค และผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจำนวน 490 ชุด จากกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา โดยใช้วิธีการกระจายตามสัดส่วน ได้แบบสอบถามซึ่งผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์ จำนวน 490 ชุด คิดเป็น 100 %

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สำหรับทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA)

ระยะที่ 2 วิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์ 2) แนวทางหรือวิธีการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา 3) การปฏิบัติตามหลักอปรีหานิยธรรม 7 ที่จะพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ 4) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบตัวต่อตัวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 17 รูปหรือคน บันทึกข้อมูลโดยการจดบันทึกและการบันทึกเสียงให้ครบตามคำถามการสัมภาษณ์และวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อนำมาเรียบเรียงเป็นผลการวิจัย

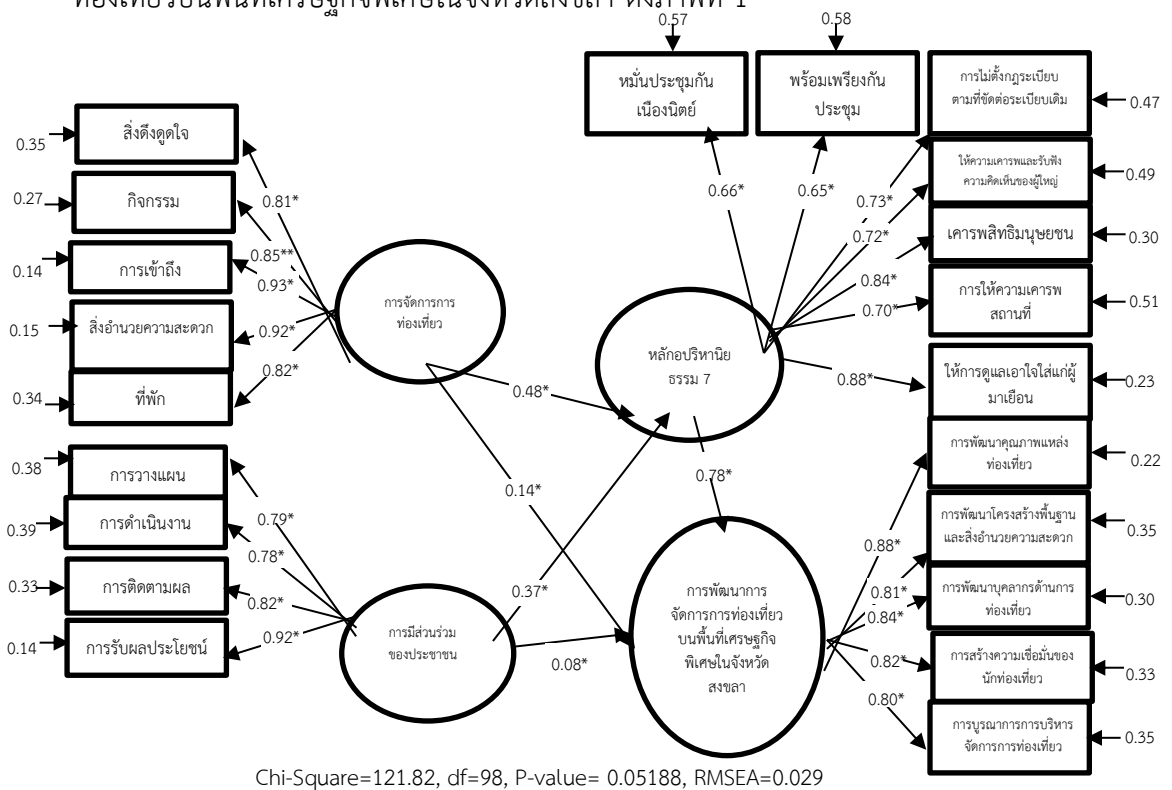
การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา (Descriptive Content Analysis) ทั้งนี้เป็นการสรุปสาระสำคัญของผลการสัมภาษณ์เชิงลึก นำผลที่ได้มาจำแนกเนื้อหาที่สอดคล้องหรือตรงกันและแบ่งออกเป็นประเด็น โดยการหาค่าความถี่และวิเคราะห์ผลจากการสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion) โดยนำเนื้อหาที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิมาสังเคราะห์เพื่อปรับปรุงแก้ไขของค์ความรู้จากการวิจัย

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.623 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย พบว่า การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 รองลงมาคือ การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 การบูรณาการการบริหารจัดการการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 และการสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ตามลำดับ

2. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา มีอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 โมเดลการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา

ที่มา: ทศนีย์ ปิยะเจริญเดช, 2564.

จากภาพที่ 1 สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) การจัดการการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมระหว่างตัวแปรในโมเดล การจัดการการท่องเที่ยวกับการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา ขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.73 แยกเป็นอิทธิพลทางตรง 0.14 และอิทธิพลทางอ้อม 0.37 เป็นอิทธิพลรวม 0.51 โดยมีค่าอิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมส่งผลต่อการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัด

สงขลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 หมายความว่า การจัดการการท่องเที่ยว ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจ กิจกรรม การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ที่พัก ทำให้เกิดการ พัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลาร้อยละ 51

2) การมีส่วนร่วมของประชาชน เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมระหว่าง ตัวแปรในโมเดล พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนกับการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว บนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา (TOUR) ขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.67 แยก เป็นอิทธิพลทางตรง 0.08 และอิทธิพลทางอ้อม 0.29 เป็นอิทธิพลรวม 0.37 โดยที่มี อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยว บนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 หมายความว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน ประกอบด้วย การวางแผน การดำเนินงาน การติดตามผล การรับผลประโยชน์ ทำให้เกิดการ พัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ ในจังหวัดสงขลาร้อยละ 37

3) หลักอปริหานิยธรรม 7 เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงของหลักอปริหานิยธรรม 7 อันประกอบด้วย หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ พร้อมเพรียงกันประชุม การไม่ตั้งกฎระเบียบ ตามที่ขัดต่อระเบียบเดิม ให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้ใหญ่ เคารพสิทธิ มนุษยชน การให้ความเคารพสถานที่ ให้การดูแลเอาใจใส่แก่ผู้มาเยือน พบว่า มีขนาด ความสัมพันธ์เท่ากับ 0.93 มีขนาดอิทธิพลทางตรงส่งผลต่อการพัฒนาการจัดการ การท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลาเท่ากับ 78 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01 หมายความว่า เมื่อนำหลักอปริหานิยธรรม 7 มาช่วยสนับสนุนจะทำให้เกิดการ พัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลาร้อยละ 78

3. รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัด สงขลา การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา ทั้ง 5 ด้าน ประกอบด้วย 1. การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว 2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก 3. การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4. การสร้างความ เชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว 5. การบูรณาการการบริหารจัดการการ มีปัจจัยพื้นฐาน 2 อย่าง คือ การจัดการการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของประชาชน นอกจากนี้ยังบูรณาการ หลักอปริหานิยธรรม 7 เพื่อให้เกิดการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวที่ถูกต้องตาม หลักการและหลักธรรม ดังนี้

การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา 5 ด้าน มีลักษณะดังนี้

1) การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับแหล่งท่องเที่ยว มีความหลากหลายของกิจกรรมโดยผสมผสานวัฒนธรรมท้องถิ่นและสร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่ ๆ

2) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก ประกอบด้วย การยกระดับคุณภาพของบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก สนับสนุนในการเข้าถึงและเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวและการพัฒนาและปรับปรุงแอปพลิเคชันที่อำนวยความสะดวก

3) การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การสร้างจิตสำนึกประชาชนเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว การพัฒนาหลักสูตรอบรมทักษะการประกอบธุรกิจสำหรับชุมชนและสามารถให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวได้

4) การสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย การส่งเสริมภาพลักษณ์ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ การส่งเสริมการบังคับใช้และให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านความปลอดภัยและการให้คำแนะนำการบริการด้านการท่องเที่ยวสำหรับการท่องเที่ยวนอกฤดูกาล

5) การบูรณาการการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวข้อง การส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์และการส่งเสริมความสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวกับต่างประเทศ

โดยการจัดการการท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน ดังกล่าวเป็นปัจจัย 2 ประการ คือ

1. การจัดการการท่องเที่ยว มีลักษณะดังนี้

1) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ประกอบด้วย มีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ธรรมชาติ การเกษตร การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เชิงสุขภาพและการกีฬาและเป็นศูนย์กลางการผลิต แปรรูป และการค้าสินค้าอาหารและอาหารทะเลของภาคใต้และประเทศ

2) กิจกรรม (Activities) ประกอบด้วย มีกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสามารถทำในช่วงเวลาที่พำนักและท่องเที่ยว ณ สถานที่นั้น ๆ มีกิจกรรมให้กับนักท่องเที่ยวได้เที่ยวชมที่หลากหลาย มีการเพิ่มความน่าสนใจของการท่องเที่ยวและช่วงเวลาพักผ่อน

3) การเข้าถึง (Access) ประกอบด้วย มีความสะดวกในการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว การจัดเส้นทางเท้าที่มีระยะทางที่เหมาะสม กำหนดแผนผังระยะทางที่ชัดเจนและมีเส้นทางที่หลากหลาย การบริการข้อมูลทางเว็บไซต์ www.oss.songkhla.go.th

4) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ประกอบด้วย ทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองสาย อ.หาดใหญ่-ชายแดนไทย-มาเลเซีย รถไฟฟ้ารางคู่ขับเคลื่อนด้วยพลังงาน

ไฟฟ้าเส้นทางหาดใหญ่-ปาดังเบซาร์ และมีการจัดตั้งศูนย์บริการแรงงานต่างด้าวแบบเบ็ดเสร็จ (One Stop Service)

5) ที่พัก (Accommodation) ประกอบด้วย มีความหลากหลายด้านราคา เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เลือกสรรตามฐานะหรือความพึงพอใจ ที่พักอยู่ไม่ไกลจากแหล่งท่องเที่ยวมากนักที่นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวได้ง่ายและมีความปลอดภัยและมีจำนวนที่พักที่เพียงพอและหลากหลายเหมาะสมกับนักท่องเที่ยว

2. การมีส่วนร่วมของประชาชนมีลักษณะ ดังนี้

1) การวางแผน ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น การมีส่วนร่วมในการวางแผนและการมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการวางแผนด้านการท่องเที่ยว

2) การดำเนินการ ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนของชุมชนที่ได้วางไว้และการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานราชการ

3) การติดตามประเมินผล ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการประชุมฯ ร่วมแสดงความคิดเห็นในการติดตามและประเมินผล การมีส่วนร่วมในการสรุปผลการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมในการติดตามและร่วมหาแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว

4) การรับผลประโยชน์ ประกอบด้วย การได้ใช้ประโยชน์ในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้เป็นสถานที่ประกอบกิจการค้าขายหรือได้เป็นสถานที่พักผ่อนอย่างเต็มที่ การได้รับประโยชน์จากการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวและการได้รับรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยวในสถานที่แห่งนี้

โดยปัจจัยทั้ง 2 ประการจะต้องบูรณาการหลักอภิธานียธรรม 7 มาใช้เพื่อเป็นตัวส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา ดังนี้

หลักอภิธานียธรรม 7 มีหลักปฏิบัติ ดังนี้

1) หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ ประกอบด้วย กำหนดการประชุม คณะทำงานศูนย์บริการแบบเบ็ดเสร็จด้านการลงทุน หรือ OSS เป็นประจำทุกเดือน กำหนดการประชุมคณะกรรมการภาครัฐร่วมเอกชนหรือ กรอ.

2) พร้อมเพรียงกันประชุม ประกอบด้วย ประกาศวันเวลาดนัดประชุม ชัดเจนทั่วถึง เนื้อหาสาระตรงประเด็นและแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่

3) การไม่ตั้งกฎระเบียบตามที่ขัดต่อระเบียบเดิม ประกอบด้วย การกำหนดระเบียบไว้อย่างยุติธรรมโดยไม่เอื้อต่อนายทุนใหญ่ การออกกฎระเบียบในการทำ

ธุรกิจ ค้าขาย เป็นไปอย่างถูกต้องชอบธรรมและคนในพื้นที่ยอมรับและสามารถปฏิบัติตามหลักกฎเกณฑ์ได้

4) ให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้ใหญ่ ประกอบด้วย เคารพและเชื่อฟังจากคำแนะนำ แนวทางการแก้ไขปัญหาและเปิดโอกาสรับฟังปัญหาและนำมาพัฒนาปรับปรุง

5) เคารพสิทธิมนุษยชน ประกอบด้วย จัดทำนโยบาย สร้างองค์ความรู้ และปลูกจิตสำนึก

6) การให้ความเคารพสถานที่ ประกอบด้วย ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ให้ความเคารพต่อวัฒนธรรมในพื้นที่และสามารถแนะนำปฏิบัติให้ถูกต้องแก่นักท่องเที่ยว

7) ให้การดูแลเอาใจใส่แก่ผู้มาเยือน ประกอบด้วย สร้างความประทับใจ และคำนึง ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวในเรื่องการจ้างหรือการบริการที่แพงเกินกว่าเหตุหรือถูกเอารัดเอาเปรียบและมีนโยบายเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวได้กลับมาเที่ยวอีกครั้ง

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผล “รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา” โดยยกข้อค้นพบจากผลการวิจัยที่น่าสนใจมาอภิปรายผล ดังนี้

การให้ความเคารพสถานที่ มาเป็นอันดับที่ 1 แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับและให้ความเคารพต่อวัฒนธรรมของพื้นที่ให้การสักการะ เคารพ นับถือบูชาและปกป้องรักษาปูชนียสถานที่สำคัญของชุมชนนั้น ๆ โดยทั่วถึงทั้งหมดเพื่อให้เป็นเครื่องเตือนความทรงจำ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุวัฒน์ ศรีษะเกษ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การประยุกต์ใช้หลักการบริหารนิยธรรม 7 เพื่อการทำงาน : กรณีศึกษาอำเภอหนองนาคำ จังหวัดขอนแก่น” ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ด้านเคารพสักการะปูชนียสถาน ปูชนียวัตถุและรูปเคารพต่าง ๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ได้มีการส่งเสริม และรักษาวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามของท้องถิ่น การปลูกฝังจิตสำนึกให้ประชาชนรักษาศิลปะ วัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของตนเอง

อันดับ 2 ได้แก่ ให้การดูแลเอาใจใส่แก่ผู้มาเยือน แสดงให้เห็นว่าในการอำนวยความสะดวก ดูแลเอาใจใส่ต่อมิตรที่มาเยือนและการให้การอารักขาคุ้มครอง ผู้มาเยือนยังเป็นที่รักเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์ความกลมกลืนเข้าหากันเพื่อความไม่วิวาทเพื่อความสามัคคีและเอกภาพความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุวัฒน์ ศรีสวัสดิ์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การประยุกต์หลักสารนิยธรรมเพื่อเสริมสร้างความ

ปรองดองในการปฏิบัติงานวิชาชีพพยาบาลในโรงพยาบาลบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ผลการวิจัยพบว่า หลักเกณฑ์ตามโนกรรม มีการแสดงออกทางใจด้วยความเมตตาโดยตั้งจิตปรารถนาดีต่อกันนึกคิดแต่ในสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้แก่กันและกันไม่คิดเบียดเบียนมุ่งร้ายผู้อื่นตั้งจิตปรารถนาดีคิดทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมองกันในแง่ดีมีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสแสดงความรักและไม่ตรีอย่างจริงจัง

อันดับที่ 3 ได้แก่ เคารพสิทธิมนุษยชน แสดงให้เห็นการถือแบบอย่างและยกย่องคนดีในการทำงานให้ความเคารพในการแสดงความคิดเห็นและรับฟังข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ที่เหมาะสมเพื่อมากระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามหลักการสิทธิมนุษยชนอันเป็นมาตรฐานสากล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมเกียรติ สาลีพันธ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการประยุกต์หลักสธารณียธรรมเพื่อการจัดการความขัดแย้งระหว่างการทำเรือแห่งประเทศไทยกับพนักงาน” ผลการศึกษวิจัยพบว่า ความเห็นที่ตรงกันการมีส่วนร่วมในการกำหนดกติกาในองค์กรร่วมกันความมีจิตคิดเมตตาต่อกันนำมาซึ่งการแสดงออกด้วยความเคารพ ให้เกียรติและเห็นอกเห็นใจกัน พร้อมทั้งจะแบ่งปันผลประโยชน์ด้วยความเป็นธรรม

อันดับที่ 4 คือ ให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้ใหญ่ แสดงให้เห็นว่าการเคารพและเชื่อฟังคำแนะนำความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องที่ในการดำเนินงานทางธุรกิจค้าขาย และยังแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการจัดการการท่องเที่ยวอยู่เสมออันเป็นสิ่งที่สำคัญเพราะการเคารพและรับฟังนั้นจะเสริมสร้างศักยภาพชุมชนให้มีความเข้มแข็งพัฒนาและส่งเสริมความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพให้สังคมมีความสงบสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชญานิศ เขียวสด (2564) ได้วิจัยเรื่อง อปปรหานิยธรรม : หลักธรรมกับความสำเร็และความสำเร็จขององค์กร ผลการศึกษวิจัยพบว่า สิ่งสำคัญคือสมาชิกในองค์กรต้องทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข หรือครอบครัวจะอยู่กันอย่างมีความสุขได้ สมาชิกในครอบครัวต้องให้ความสำคัญกัน ดังนั้นจึงต้องหมั่นมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งกันและกัน ทั้งภายในครอบครัวและภายในองค์กร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้หลักในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและสามารถทำงานเป็นทีม ได้ด้วยหลักอปรหานิยธรรม 7 ประการ ซึ่งเป็นธรรมะอันเป็นที่ตั้งแห่งความไม่รู้จักเสื่อม เป็นเหตุที่ตั้งแห่งความสามัคคี ความเป็นปึกแผ่นแห่งครัวเรือน หมู่คณะและประเทศชาติ

อันดับที่ 5 การไม่ตั้งกฎระเบียบตามที่ขัดต่อระเบียบเดิม แสดงให้เห็นว่า การกำหนดระเบียบไว้อย่างยุติธรรมโดยไม่เอื้อต่อนายทุนใหญ่ การออกกฎระเบียบในการทำธุรกิจค้าขาย เป็นไปอย่างถูกต้องชอบธรรมบริสุทธิ์และยุติธรรมการจ้ดระเบียบในการจัดการการท่องเที่ยวทุก ๆ คนในพื้นที่ยอมรับและสามารถปฏิบัติตามหลักกฎเกณฑ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสนอ อัครมันตา (2557) “รูปแบบการบริหารจัดการตามหลักอปรหานิยธรรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี” ผลการศึกษวิจัยพบว่า การนำ

หลักการบริหารนิยธรรมด้านขนบธรรมเนียมที่ดั่งามขององค์กรที่ยังปฏิบัติได้นั้น ควรรักษาไว้และไม่บัญญัติหรือลบล้างกฎเกณฑ์ระเบียบกติกาของสังคมตามความพอใจของตน โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม

อันดับ 6 พร้อมเพียงกันประชุม แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวชัดเจนและทั่วถึงทุก ๆ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องเมื่อได้รับเชิญเข้ามาประชุมต่างก็มาเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่เนื้อหาสาระของการประชุมตรงกับประเด็นที่อยู่ในเรื่องที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกาศไว้ทุกครั้งที่มีการประชมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสนอ อัครมันตา (2557) “รูปแบบการบริหารจัดการตามหลักการบริหารนิยธรรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี” ผลการศึกษาวิจัยพบว่า การนำหลักการบริหารนิยธรรมด้านพร้อมเพียงกันประชุม เมื่อเลิกประชุมก็พร้อมเพียงกันเลิก และทำกิจของส่วนรวมอย่างพร้อมเพียงกัน วาระการประชุมและเข้าประชุมอย่างพร้อมเพียงและการประชุมทุกครั้งเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม

อันดับที่ 7 หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ แสดงให้เห็นว่า มีการประชุมถึงการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวปรึกษาหารือกันสม่ำเสมอเพื่อแก้ไขปัญหาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การสร้างความเข้าใจกระบวนการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวอย่างชัดเจนไม่คลุมเครือการประชุมวางแผนหรือกำหนดนโยบายการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างเข้าใจตรงกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระสมหมาย อุดลสิทุโร (พีชสิงห์) และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “รูปแบบหลักการบริหารนิยธรรมไปใช้ในการบริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดร้อยเอ็ด” ผลการวิจัย พบว่า การจัดประชุมและเลิกประชุมคือร่วมกันประชุมสามัญประจำปีเมื่อมีปัญหาเร่งด่วนทุกภาคส่วนก็พร้อมเพียงกันประชุมโดยยกประเด็นปัญหามาปรึกษาหารือกันจนมีแนวทางแก้ไขในที่สุดด้วยพร้อมเพียงกันทำกิจที่พึงกระทำร่วมกันเพื่อสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้น

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา” สามารถสังเคราะห์ได้เป็นองค์ความรู้ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

จากภาพที่ 2 องค์ความรู้จากการวิจัย “รูปแบบการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดสงขลา” มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ (2หลักการ + 1หลักสูตร) = นำไปสู่การพัฒนา ดังต่อไปนี้

2 หลักการ

2 หลักการซึ่งเป็นการจัดการการน่วมมือ ประกอบด้วย (1) การจัดการการท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งดึงดูดใจ กิจกรรม การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ที่พัก และ (2) การมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ การวางแผน การดำเนินงาน การติดตามประเมินผล การร่วมรับผลประโยชน์

1 หลักสูตร

หลักสูตร 7 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่นำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ประกอบไปด้วย หมั่นประชุมกันเบื้องต้น พร้อมเพรียงกันประชุม การไม่ตั้งกฎระเบียบตามที่ขัดต่อระเบียบเดิม ให้ความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของผู้ใหญ่ เคารพสิทธิมนุษยชน การให้ความเคารพสถานที่ และให้การดูแลเอาใจใส่แก่ผู้มาเยือน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐควรคำนึงถึงภาพลักษณ์ของประเทศด้านการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะบนพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ
2. รัฐควรคำนึงถึงนโยบายด้านความมั่นคงแห่งชาติ ดังนั้นควรกำหนดนโยบายในการสร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัย ซึ่งเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยวเชื่อมั่นและมั่นใจในคนไทยว่ามีคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ รวมทั้งมีมิตรภาพที่ดี

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

- (1) ควรทำฐานข้อมูลด้านการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับแนวโน้มพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ มีรูปแบบการนำเสนอที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายและมีการทำข้อมูลที่หลากหลายภาษา
- (2) ควรจัดทำฐานข้อมูลออนไลน์ด้านการท่องเที่ยวของไทยที่มีความเฉพาะเจาะจงในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ ให้มีรูปแบบที่ง่ายต่อการสืบค้น และเชื่อมโยงระบบบริการด้านการท่องเที่ยวทั้งหมด

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

- (1) ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในยุคชีวิตวิถีใหม่ (New Normal) ซึ่งมีการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)
- (2) ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว สินค้าและบริการของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชนการท่องเที่ยวในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ

เอกสารอ้างอิง

- กองวิชาการ. (2562). รายงานผลดำเนินงานประจำปี พ.ศ. 2562. สงขลา: ที่ทำการปกครองจังหวัดสงขลา.
- ชญาณิศ เขียวสด. (2564). อปริหานิยธรรม: หลักธรรมกับความสำนึกและความมั่นคงขององค์กร. รายงานการวิจัย. สืบค้น 2 มีนาคม 2564, จาก kcenter.anamai.moph.go.th/download.
- ณฐาน แยมสรวล. (2559). การประยุกต์หลักสัจธรรมเพื่อเสริมสร้างความปรองดองในการปฏิบัติงานวิชาชีพพยาบาลในโรงพยาบาลบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 1(1), 49-58.

- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). (2559). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 34), กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระสมหมาย อุตตสิทฺโธ (พีชสิงห์) และคณะ. (2559). รูปแบบหลักอำนวยการบริหารไปใช้ในการบริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารธรรมทรรศน์*, 16(1), 101-113.
- โพสต์ทูเดย์. *นิคมอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา พัฒนาพื้นที่ตามแผนเสร็จปี 63. สืบค้น 12 พฤษภาคม 2564*, จาก <https://www.posttoday.com/economy/news/600026>.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วรรณ วลัยวานิช. (2539). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภูมิศาสตร์.
- สมเกียรติ สาลีพันธ์. (2560). แนวทางการประยุกต์หลักสสารณียธรรมเพื่อการจัดการความขัดแย้งระหว่างการทำเรือแห่งประเทศไทยกับพนักงาน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 5(ฉบับพิเศษ), 443-456.
- สำนักข่าวกรมประชาสัมพันธ์. *ขับเคลื่อนเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสงขลา*. สืบค้น 12 พฤษภาคม 2564, จาก <http://thainews.prd.go.th/th/news/detail/TCATG>.
- เสนอ อัสวมนันดา. (2557). *รูปแบบการบริหารจัดการตามหลักอำนวยการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- อนุวัฒน์ ศรีชะเกษ. (2563). การประยุกต์ใช้หลักอำนวยการบริหาร 7 เพื่อการทำงาน : กรณีศึกษาอำเภอหนองนาคำ จังหวัดขอนแก่น. *วารสาร MBUIISC Journal*, 1(2), 67-83.